

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **L. V.**, , zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2017, č. j. KUJI 43797/2017, sp. zn. OOSČ 386/2017 OOSC/145, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 6. 2018, č. j. 41 A 35/2017 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Jihlavy ze dne 5. 4. 2017, sp. zn. SZ-MMJ/OD/30616/2016/13, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1. a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupky spáchal žalobce formou zavinění z nedbalosti, porušením § 4 písm. c) a § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že „dne 1. 11. 2016 v 14:15 hodin na ul. Náměstí Svobody v Jihlavě jako řidič motorového vozidla tovární značky VW, registrační značky X, při jízdě ve směru od ul. Srázná k ul. Křížová držel v levé ruce telefonní přístroj. Dále tím, že následně v horní části Masarykova náměstí v Jihlavě nerespektoval dopravní značku B1 „Zákaz vjezdu všech vozidel“ s dodatkovou tabulkou E13 „Mimo zásobování PRIOR a.s. a zaměstnanci“ a s vozidlem vjel do zásobovacího nájezdu k OD PRIOR a s tímto poté zastavil u nákladové rampy“. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] V záhlaví citovaným rozhodnutím žalovaný podané odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[3] Krajský soud v záhlaví citovaným rozsudkem žalobu žalobce zamítl, neboť neshledal důvodnou žádnou ze žalobcem uvedených námitek. Konstatoval, že skutkový stav byl náležitě zjištěn a správní orgány postupovaly správně a v souladu s právní úpravou.

II. Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil v zásadě shodné námítky, které uplatnil již v řízení před krajským soudem.

[6] Namítal, že výrok správního rozhodnutí nebyl srozumitelný, neboť mu bylo kladeno za vinu spáchání dvou přestupků ve vícečinném souběhu nestejnorodém, aniž by bylo zřejmé, porušením které povinnosti byl spáchán daný skutek. Krajský soud podle stěžovatele tuto právní otázku neposoudil správně, a nadto postupoval v rozporu se svou dřívější rozhodovací praxí, neboť podle něj posoudil obdobnou věc odlišně od věci nyní posuzované; k tomu poukázal na rozsudek ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41 A 58/2014 – 31. Stěžovatel pak k obdobné věci odkázal ještě na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46.

[7] V další námitce uvedl, že ve správním rozhodnutí nebylo jeho údajné protiprávní jednání popsáno tak, aby z něj bylo zřejmé, zda je skutečně protiprávní. Stěžovatel nesouhlasil s posouzením této otázky krajským soudem. Podle něj nelze z faktu, že byl obviněn z porušení dopravní značky, vyvodit, že neprováděl zásobování. Krajský soud tak dovodil, že ze samotného faktu, že byl z porušení dopravní značky obviněn, vyplývá, že ji porušil. Dovožovat, že se dopustil přestupku proto, že z něj byl obviněn, je absurdní. Z výroku nadto musí plynout, že jednání je protiprávní. Jednání by bylo protiprávní tehdy, pokud by do uvedené oblasti vjel řidič, který neprovádí zásobování PRIOR a.s. nebo zaměstnanec. Nic takového však ve výroku tvrzeno nebylo.

[8] Stěžovatel argumentoval tím, že ve výroku správního rozhodnutí prvního stupně chyběl odkaz na ustanovení § 12 odst. 1 a § 13 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Podle stěžovatele se nepochybně jednalo o ustanovení, podle nichž správní orgán rozhodoval nebo rozhodovat měl. Stěžovatel nesouhlasil s krajským soudem v tom, že by bylo nadbytečné na tato ustanovení odkazovat. Není podstatné, zda správní orgán přihlédl ke všem podstatným okolnostem; podstatné bylo, že i stěžovatel má právo být odkázán na zákonná ustanovení, podle nichž správní orgán rozhoduje.

pokračování

[9] Podle stěžovatele krajský soud pochybil také v posouzení otázky závaznosti určení možnosti platby pokuty. Správní orgán překročil svou pravomoc, pokud mu výrokem závazně určil, že pokutu a náklady řízení může uhradit pouze v hotovosti na pokladně úřadu, poštovní poukázkou nebo bezhotovostním převodem na účet. Podle krajského soudu se však jednalo o vyjmenování běžných způsobů úhrady, přičemž stěžovateli nebránilo nic v tom, aby pokutu uhradil též jiným způsobem. Podle stěžovatele se však jednalo o taxativní výčet a jeho užitím došlo ke zkrácení jeho práv.

[10] Dále namítal, že správní orgán při ukládání sankce nezohlednil všechna zákonná kritéria podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Vůbec nehodnotil způsob spáchání přestupků, okolnosti jejich spáchání, míru zavinění, pohnutky pachatele, a zda byl pachatel potrestán za stejný skutek v disciplinárním řízení. Správní orgán nepřihlížel ani k institutu zahlázení odsouzení, neboť zjevně přihlížel i ke starším záznamům o přestupcích. Krajský soud pochybil, pokud nezohlednil všechna konkrétní kritéria, k nimž měl správní orgán přihlédnout, a pouze obecně konstatoval, že postupoval správně. Podle stěžovatele bylo toto vypořádání námítky na samé hraně přezkoumatelnosti, neboť krajský soud ji vypořádal tak, že buď na konkrétní výtky, které okolnosti nebyly zohledněny, bude jako první dávat odpověď Nejvyšší správní soud, nebo bude rozsudek zrušen tak, aby na tyto výtky mohl odpovědět krajský soud. Nesprávný byl také názor soudu, podle něhož přihlédl správní orgán správně k tomu, že páchal opakovaně přestupky (celkem 11). Stěžovatel poukázal na to, že tvrzení, podle něhož „*obviněný se stejného jednání již dopustil*“, je nutné vykládat jako hodnocení opakovanosti jednání, tedy recidivy, přičemž správní orgán tuto recidivu hodnotil jako přitěžující okolnost. Druhá věta odůvodnění pak naznačovala spíše hodnocení osoby přestupce. Stěžovatel uvedl, že pokud nebude Nejvyšší správní soud tuto verzi výkladu akceptovat, pak je rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť poskytuje více možností výkladu.

[11] Stěžovatel namítal, že nebylo prokázáno ani odůvodněno zavinění. Správní orgán sice uvedl, že se dopustil přestupků z nedbalosti, ale nekonkretizoval, zda se jednalo o nedbalost vědomou či nevědomou a svůj závěr o nedbalostním zavinění neprokázal či neodůvodnil. Krajský soud tuto právní otázku posoudil nesprávně a v této části považoval stěžovatel rozsudek také za nepřezkoumatelný. Stěžovatel považoval poukaz na uvedení nedbalostní formy zavinění ve výroku za irelevantní, neboť podle něj v žalobě namítal něco zcela jiného.

[12] Stěžovatel argumentoval tím, že nebyla prokázána právní závaznost údajně porušené dopravní značky; správní orgán podle něj nedoložil, že byla v souladu s § 77 odst. 5 silničního zákona stanovena příslušným silničním úřadem opatřením obecné povahy. Pokud by totiž nebyla takto stanovena, nemůže být za její nerespektování nikdo trestán. Vypořádání námítky krajským soudem nepovažoval za správné; soud podle něj neměl pochybnosti o legalitě umístění dopravní značky (což dovodil patrně z fotografie založené ve spisu správního orgánu), čímž ale krajský soud neodpověděl na žalobní námitku.

[13] Podle stěžovatele nebylo prokázáno, že se na něj nevztahovala některá z výjimek ze zákazu vjezdu vyplývající z dodatkové tabulky, neboť správní orgán se touto otázkou nijak nezabýval. Krajský soud aproboval rozhodnutí, jehož skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn. K odkazu na údajné tvrzení policistů uvedl, že jde o reprodukovanou výpověď, která je k dokazování zcela nepřijatelná, s čímž krajský soud nijak nepolemizoval. Stěžovatel považoval za zcela absurdní odůvodnění napadeného rozsudku, podle kterého již ze samotného faktu, že byl z nerespektování dopravní značky obviněn, znamená, že ji nerespektoval. Správní orgán měl zjistit dostatečně skutkový stav a měl se zabývat tím, zda se na něj nevztahovala některá z výjimek uvedených na dopravním značení. Správní orgán svým jednáním porušil zásadu presumpce neviny, neboť pouze předjímal, že stěžovatel jednal protiprávně.

[14] Porušení principu presumpce neviny spatřoval také v tom, že správní orgán upřednostnil tvrzení svědků o tom, že mobilní telefon skutečně držel. Krajský soud posoudil otázku v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27). Krajský soud hodnotil jeho tvrzení jako nevěrohodné pouze proto, že byl obviněn. Stěžovatel argumentoval tím, že jen na náklady obhajoby vynaložil 24 000 Kč, namísto toho, aby uhradil pouze pokutu ve výši 2 000 Kč, jen stěží by tedy mohl lhát. Uvedl, že mu nejde o peníze, ale o spravedlnost.

[15] Dále namítal, že správní orgán neodůvodnil a neprokázal materiální stránku přestupku. Nerespektováním dopravní značky a vjetím do úseku komunikace nemohl být nikdo omezen ani ohrožen a dopravní značka nadto stanovila řadu výjimek, které umožňovaly vjezd určitému okruhu vozidel. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu bylo v této otázce nepřiléhavé a obecné. V posuzované věci si nelze představit, že by mohlo dojít k rizikové situaci jako následku nerespektování dopravního značení.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti považoval za nedůvodnou námitku, podle níž nebylo ve výroku rozhodnutí přiřazeno porušení právní povinnosti ke skutkovým podstatám. Správní orgán podle něj postupoval v souladu se stěžovatelem citovanou judikaturou a v souladu s platnou právní úpravou. Žalovaný uvedl, že vymezení způsobu uhrazení pokuty a nákladů řízení bylo uvedeno jako nejběžnější a pro stěžovatele nejdostupnější forma úhrady, přičemž v případě vhodnosti na základě individuální domluvy by bylo možné zvolit úhradu jiným způsobem. K otázce přihlédnutí k zahlázení odsouzení za přestupky uvedl, že správní orgány obecně při hodnocení povahy a závažnosti přestupkového jednání hodnotí osobu pachatele přestupku, přičemž vychází z evidenční karty řidiče. Přihlédnout k zahlázení by správní orgán musel v případě, že by to bylo nutné při hodnocení recidivy a následného vyššího postihu za týž přestupek. K námitce legality umístění dopravní značky uvedl, že pokud měl stěžovatel pochybnosti o zákonnosti umístění této značky, mohl se domáhat zrušení opatření obecné povahy, ovšem ve zcela jiném řízení a nikoli v řízení o přestupku. Žalovaný nesouhlasil ani s tím, že by na stěžovatele bylo pohlíženo bez bližšího zkoumání jako na nevěrohodného, správní orgány naopak řešily věc individuálně a s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem. Za důvodnou nepovažoval ani námitku chybějící materiální stránky přestupku. V případě stěžovatele došlo k porušení zákazové značky a samo toto jednání kromě formálního znaku

pokračování

jednoznačně naplňuje i znak materiální, neboť zájem chráněný zákonem porušen byl. Žalovaný závěrem odkázal na odůvodnění napadeného rozsudku, se kterým se plně ztotožnil a trval na věcné správnosti svého rozhodnutí.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[17] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí soudu, že se jí soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné, obsahující dostatek důvodů podporujících výrok rozhodnutí.

[20] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Krajský soud se otázkou prokázání zavinění zabýval na straně 13 napadeného rozsudku. Odkázal na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který se k uložené sankci vyjádřil na str. 4 rozhodnutí; krajský soud se s tímto rozhodnutím ztotožnil. Ačkoliv se k námitce vyjádřil velmi stručně, je zjevné, že se závěry napadeného prvostupňového rozhodnutí plně souhlasil a neshledal potřebu je jakkoliv doplnit nebo je korigovat. V tomto ohledu tedy nemohl být považován rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný. Nejvyšší správní soud pak uvádí, že samotná otázka zavinění bude rozebrána v následujícím odůvodnění tohoto rozsudku.

[21] Stěžovatel namítal, že výrok správního rozhodnutí nebyl srozumitelný, neboť mu bylo kladeno za vinu spáchání dvou přestupků ve vícečinném souběhu nestejnorodém, aniž by bylo zřejmé, porušením které povinnosti byl spáchán daný skutek. Stěžovatel k tomu poukázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu a na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41 A 58/2014 – 31.

[22] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že z výroku prvostupňového správního rozhodnutí bylo zcela zřejmé, jakých přestupků se stěžovatel dopustil, správní orgán správně uvedl také příslušná zákonná ustanovení, výrok byl jasný a srozumitelný.

Správní orgán prvního stupně také postupoval zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Ve stěžovateli citovaném usnesení (č. j. 4 As 165/2016 – 46) rozšířený senát dovodil, že pachatel musí nejen vědět, za jaké jednání je trestán, ale též to, jak toto jednání správní orgán kvalifikuje. V projednávané věci přitom bylo ze správního rozhodnutí orgánu prvního stupně zcela zřejmé, že stěžovatel se dopustil dvou přestupků, a to podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1. zákona o silničním provozu (v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) řidič vozidla drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení) a podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu [řidič vozidla jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j) nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II silničního zákona]; stěžovatel tak porušil ustanovení § 4 písm. c) a § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu (byl povinen řídit se dopravními značkami a při jízdě nesměl držet v ruce telefonní přístroj). Z uvedeného ze zřejmé, že z výroku napadeného prvostupňového rozhodnutí muselo být stěžovateli bez pochybností zřejmé, jakého jednání se dopustil a jak správní orgán toto jednání kvalifikoval. Závěry učiněné krajským soudem v nyní projednávané věci se neodchýlily ani od ustálené rozhodovací praxe krajského soudu, neboť v rozsudku č. j. 41 A 58/2014 – 31, rozhodoval tento soud za jiných skutkových okolností. Z výroku tehdy napadeného správního rozhodnutí nebylo zřejmé, které konkrétní skutkové podstaty odpovídaly konkrétním zákonným ustanovením; sám krajský soud v tehdy souzené věci uvedl, že by tato skutečnost sama o sobě nemusela být důvodem způsobujícím vadu rozhodnutí, pokud by jednotlivé části popisu skutku bylo možné přiřadit ke konkrétním ustanovením a ke konkrétním skutkovým podstatám jednotlivých přestupků; v dané věci to však (na rozdíl od nyní projednávané věci) nebylo možné. Nejvyšší správní soud neshledal pro uvedené námitku důvodnou.

[23] Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s další námitkou stěžovatele, podle níž nebylo z výroku napadeného správního rozhodnutí prvního stupně patrné, zda skutkové jednání stěžovatele bylo skutečně protiprávní. Namítal, že z výroku není patrné, že by nebyl „zásobováním PRIOR a.s.“, přičemž šlo podle něj o podmínku, bez jejíhož splnění nebylo jednání protiprávní. Nejvyšší správní soud v souladu s dosavadní judikaturou (srov. k tomu např. rozsudek ze dne 17. 10. 2019, č. j. 8 As 10/2018 – 62) konstatuje, že nebylo nezbytné, aby správní orgán prvního stupně uváděl přímo ve výroku rozhodnutí, zda se na stěžovatele nevztahovala některá z výjimek uvedených na dodatkové tabulce ke značce, kterou porušil. Výrok rozhodnutí nemá být slohovým cvičením popisujícím všechny možné aspekty, pro které by jednání nemuselo naplňovat znaky odpovědnosti za přestupek, ačkoliv o nich v dané věci nevznikají pochybnosti. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že na dotaz strážníků, zda se na stěžovatele vztahuje některá z výjimek, odpověděl, že žádná z těchto výjimek se na něj nevztahuje, ale že si pouze jede vyzvednout sedačku. Z výroku tedy jasně vyplývá podstata protiprávního jednání stěžovatele; argumentaci proto Nejvyšší správní soud důvodnou neshledal.

[24] K další námitce, podle níž správní orgán neuvedl všechna ustanovení užitá při rozhodování, odkazuje Nejvyšší správní soud na již shora uvedené. Ve výroku rozhodnutí je nutné stručně a jasně uvést ta ustanovení zákona, na jejichž základě správní orgán rozhodoval; těmto požadavkům výrok napadeného správního rozhodnutí prvního

pokračování

stupně vyhověl. Správní orgán prvního stupně uvedl, podle jakého ustanovení pokutu uložil [§ 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu] a k jakým dalším ustanovením při zvažování samotné výše pokuty přihlédl [§ 11 odst. 1 písm. b) a § 12 odst. 2 zákona o přestupcích]. Správní orgán prvního stupně tedy přihlédl nejen k samotnému zákonnému rozpětí výše pokuty, ale také k dalším okolnostem, k nimž měl při ukládání sankce podle zákona přihlídnout. Ve výroku tedy stručně a jasně uvedl ustanovení, která při ukládání pokuty uplatnil. K dalšímu podrobnějšímu vysvětlení pak přistoupil v odůvodnění rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto neshledal důvodnou ani tuto námitku.

[25] Stěžovatel dále namítal, že správní orgán překročil svou pravomoc, pokud mu závazně výrokem určil, že pokutu a náklady řízení může uhradit pouze v hotovosti na pokladně úřadu, poštovní poukázkou, nebo bezhotovostním převodem na účet. Stěžovatel ve své argumentaci nijak netvrdil ani neprokázal, že by tímto výrokem došlo k porušení jeho veřejných subjektivních práv ve smyslu § 2 s. ř. s. Je třeba také poukázat na to, že způsoby úhrady ve výroku rozhodnutí patří mezi standardní způsoby úhrady a stěžovatel ani neuvedl, proč by nemohl pokutu uhradit některým ze stanovených způsobů. Nejvyšší správní soud v souladu se svou rozhodovací praxí ani tuto námitku důvodnou neshledal (srov. k tomu rozsudky ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 As 187/2018 – 30, nebo ze dne 24. 4. 2019, č. j. 2 As 116/2018 – 51).

[26] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou, podle níž nebylo prokázáno ani odůvodněno zavinění. Podle stěžovatele správní orgán prvního stupně nekonkretizoval, zda se dopustil přestupku z vědomé nebo nevědomé nedbalosti. Správní orgán prvního stupně ve výroku svého rozhodnutí vyhodnotil zavinění stěžovatele jako nedbalostní; v odůvodnění rozhodnutí pak konstatoval, že k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Uvedl, že k přestupkům podle § 125c odst. 1 písm. f bodu 1. a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu není úmyslné zavinění vyžadováno; postačí proto zavinění z nedbalosti nevědomé, pokud obviněný nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ačkoliv to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět mohl a měl. Nejvyšší správní soud již judikoval, že postačí, pokud správní orgán do výroku rozhodnutí uvede, zda byl přestupek spáchán úmyslně, či z nedbalosti. Konkrétní forma zavinění je důležitá především pro úvahy o výši sankce. Pokud však žalovaný (resp. správní orgán prvního stupně) nepřičítal stěžovateli k tíži závažnější formu zavinění (vědomou nedbalost či úmysl), není třeba trvat na podrobnějším odůvodnění kvalifikace zavinění stěžovatele (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2018, č. j. 6 As 274/2018 – 42). Také tato námitka je nedůvodná.

[27] Stěžovatel dále namítal, že správní orgán nezohlednil všechna zákonná kritéria podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích.

[28] Podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích při „určení druhu sankce a její výměry se přihlídnou k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení“. Ustanovení § 12 odst. 2

zákona o přestupcích pak stanoví, že se za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji postižitelný.

[29] Z rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že se při stanovení výše sankce těmito hledisky zabývaly, uvedly, ke kterým hlediskům přihlédlý a jaký měla vliv na výši uložené sankce. Správní orgán prvního stupně přihlédl k tomu, že se stěžovatel obdobného jednání již v minulosti dopustil, jako polehčující okolnost pak posoudil to, že při spáchání přestupků nedošlo k ohrožení nebo omezení ostatních účastníků silničního provozu nebo třetích osob. Po zvážení těchto okolností uložil stěžovateli pokutu v polovině zákonné sazby, tedy ve výši 2 000 Kč. Žalovaný s tímto posouzením souhlasil. Správní orgány tak dostatečně podrobně vyjádřily své úvahy týkající se výše uložené sankce, uvedly jak okolnosti přitěžující, tak okolnosti polehčující; hodnotily též samotnou osobu pachatele, který se opakovaně protiprávního jednání dopouštěl. Je třeba zdůraznit, že kritéria vyjmenovaná v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích jsou demonstrativní, není tedy třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem přezkoumaly naplnění každého z nich; účelem tohoto ustanovení je dát správním orgánům kritéria k potřebné individualizaci ukládané sankce tak, aby nebyla arbitrární a pouze obecně odůvodněná. Správní orgány v této věci nepřekročily zákonné meze správního uvážení a stanovily sankci v přiměřené výši (srov. obdobně rozsudek ze dne 16. 8. 2016, č. j. 6 As 119/2016 – 36). Jak je uvedeno již shora, správní orgán prvního stupně při posuzování výše pokuty srozumitelným a přezkoumatelným způsobem uvedl, k jakým přitěžujícím a polehčujícím okolnostem přihlédl a stanovil sankci v přiměřené výši; při stanovení výše pokuty proto nevybočil ze zákonných mezí. Námitka není pro uvedené důvodná.

[30] Stěžovatel namítal, že nebyla prokázána právní závaznost údajně porušené dopravní značky. K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že správní orgán nemá povinnost se ex offio zabývat tím, zda umístění dopravní značky má právní základ v opatření obecné povahy, pokud nevzniknou důvodné pochybnosti o nesprávném umístění této dopravní značky. Krajský soud k posouzení této otázky správně konstatoval, že z výsledku strážníků ani z obsahu správního spisu žádné pochybnosti o umístění této dopravní značky neplynuly. Správní orgány vycházely tedy ze skutečnosti, že v daném místě byla dopravní značka umístěna a všichni účastníci silničního provozu měli povinnost se jí řídit, neboť umístěná dopravní značka vyvolává právní účinky ve smyslu § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Povinnost řídit se dopravním značením vzniká okamžikem umístění dopravní značky do terénu, v tomto okamžiku se dopravní značka stává součástí systému pravidel silničního provozu (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2012, č. j. 1 AOs 1/2012 – 30). Vzhledem k tomu, že správní řád je založen na presumpci správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy, podle níž se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej, považoval by soud za nelogické, aby správní orgány bez uplatnění námítky či bez existence pochybností plynoucích z okolností daného případu měly povinnost z úřední povinnosti zkoumat, zda každá dopravní značka byla umístěna zákonným postupem (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu

pokračování

ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 240/2018 – 43). Ani tuto námitku proto Nejvyšší správní soud důvodnou neshledal.

[31] Stěžovatel namítal, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by se na něj nevztahovala některá z výjimek ze zákazu vjezdu z dodatkové tabulky. Nejvyšší správní soud se k této otázce částečně vyjádřil již v předcházející části tohoto rozhodnutí (odst. [23]). Z odůvodnění správního rozhodnutí prvního stupně vyplynulo, že na dotaz strážníků, zda stěžovatel je zaměstnancem obchodního domu PRIOR, odpověděl, že není, že si pouze jede vyzvednout sedačku. Nejvyšší správní soud sice může souhlasit se stěžovatelem v tom, že zákaz vjezdu neplatil absolutně, tedy pro zaměstnance a zásobování obchodního domu PRIOR zde byla stanovena výjimka, avšak v průběhu řízení nebylo zjištěno, že by se právě na stěžovatele tato výjimka vztahovala. Sám stěžovatel při dotazu hlídky, která mu sdělila podezření ze spáchání přestupku, uvedl, že se na něj tato výjimka nevztahuje a jede si pouze vyzvednout sedačku. Stěžovatel ve správním řízení obdobnou námitku ani neuplatnil, v podaném odvolání naopak poukazoval na to, že se v místě žádná dopravní značka omezující vjezd nenacházela (k tomu dodal do odvolání také fotografii); námitku uplatnil poprvé až před krajským soudem. Správní orgán prvního stupně postupoval zcela správně, pokud při posuzování věci přihlédl také k výpovědi obou zasahujících policistů. Oba policisté byli spáchanému přestupku osobně přítomni a vypovídali během jednání o skutečnostech, které vnímali svými smysly. Vypověděli tedy o těch skutečnostech, které si vybavili z průběhu policejní kontroly, přičemž oba vypovídali o podstatných okolnostech věci shodně. Věrohodnost obou zasahujících policistů přitom nebyla v průběhu řízení zpochybněna. Nejvyšší správní soud proto ani tyto námitky neshledal důvodnými.

[32] Stěžovatel argumentoval tím, že správní orgán upřednostnil tvrzení svědků o tom, že v ruce držel mobilní telefon, před jeho tvrzením. Nejvyšší správní soud uvádí, že situace, kdy proti sobě stojí tvrzení policistů a přestupce, není nijak neobvyklá. Nastane-li, je nezbytné posoudit motivaci svědka k výpovědi. Otázkou samotné výpovědi policistů a jejího hodnocení z hlediska důkazního se Nejvyšší správní soud zabýval mj. také v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114. Z ustálené judikatury je patrné, že věrohodnost policistů mohou mj. snižovat především důkazy svědčící o jejich zaujatosti vůči osobě obviněného nebo o narušení jejich nestrannosti způsobené např. způsobem jejich hodnocení a odměňování. Nedostatků nestrannosti policistů může nasvědčovat také zbytečná a neobvykle důkladná prohlídka vozidla, která následovala poté, co obviněný řidič odmítl podepsat souhlas s blokovou pokutou za přestupek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63). V posuzovaném případě nebyl zjištěn žádný důvod, jenž by motivoval zasahující policisty ke lživé výpovědi, jak je uvedeno již shora. V nyní projednávané věci proto bylo zřejmé, proč na základě informací shromážděných ve správním spise dospěl krajský soud k závěru, že výpovědi policistů byly přesvědčivé, věrohodné a netrpěly žádnými nedostatky. Uvedený postup byl plně v souladu s dosavadní judikaturou a také v souladu s rozsudkem č. j. 6 As 22/2013 – 27, na který stěžovatel odkázal (srov. k tomu také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 87/2018 – 34). Stěžovatelova argumentace, podle níž vynaložil nemalou finanční částku namísto toho, aby pouze uhradil pokutu ve

výši 2 000 Kč, což má svědčit o tom, „že mu nejde o peníze, ale o spravedlnost“, pak zcela není namístě. Bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu (i soudů krajských) nejen v nyní posuzované námitce, ale v mnoha dalších mnohokrát se opakujících námitkách, svědčí o účelovém a obstrukčním jednání zástupců pachatelů deliktů a přestupků, a nikoliv o tom, že jim v jednotlivých věcech „jde pouze o spravedlnost“. Částečně o něm může vypovídat také fakt, že stěžovatel v průběhu řízení před krajským soudem ani před Nejvyšším správním soudem již vůbec nezpochyboval, že se spáchaných přestupků dopustil, ale snažil se prvostupňové rozhodnutí zvrátit pouze pomocí námitek nesprávného postupu správních orgánů i krajského soudu. Nejvyšší správní soud proto neshledal ani tyto námitky důvodnými.

[33] Nejvyšší správní soud pak neshledal důvodnou ani poslední námitku stěžovatele, podle níž správní orgán neodůvodnil ani neprokázal materiální stránku přestupku. Správní orgán prvního stupně vypořádal otázku naplnění materiální stránky přestupku na str. 4 rozhodnutí. Konstatoval, že po posouzení dané věci dospěl k závěru, že je naplněna nejen formální stránka přestupku, ale stěžovatel naplnil svým jednáním také materiální znak přestupku, neboť jeho jednáním byl dotčen chráněný zájem na bezpečnosti silničního provozu na pozemních komunikacích. Držení telefonního přístroje při řízení motorového vozidla odvádí pozornost řidiče a je jednou z příčin vzniku dopravních nehod; v projednávané věci došlo k dopravnímu přestupku v dopoledních hodinách v obci. Uvedené jednání tak podle správního orgánu prvního stupně nebylo možné bagatelizovat ani tolerovat. Dále uvedl, že taktéž dodržování dopravního značení je základní povinností každého účastníka provozu na pozemních komunikacích. Nerespektování této základní povinnosti je častou příčinou vzniku rizikových situací, při nichž dochází nejen k omezení, ale i ohrožení ostatních účastníků silničního provozu. Okolnosti, které snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, nebyly ze strany správního orgánu prvního stupně shledány. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře setrvale zastává názor, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech i materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (srov. k tomu rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, či ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012 – 23). Příkladem nenaplnění materiálního znaku přestupku může být například překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 2 km/h, které nemá řidič mnohdy ani možnost zaznamenat. V projednávané věci však došlo ze strany stěžovatele ke spáchání dvou přestupků – držení mobilního telefonu v ruce během jízdy a vjezd do zákazu. Nejvyšší správní soud souhlasí se správním orgánem prvního stupně, že ani v nyní projednávané věci nebyly shledány významné okolnosti, které by značily nenaplnění materiální stránky přestupku.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

pokračování

[35] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2020

JUDr. Radan Malík v. r.
předseda senátu